

Sygnatura akt VI Ka 1309/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **31 stycznia 2017** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Krzysztof Ficek

Protokolant Aleksandra Studniarz

przy udziale Roberta Smyka Prokuratora Prokuratury Rejonowej G. w G. del. do Prokuratury Rejonowej w R.

po rozpoznaniu w dniu 31 stycznia 2017 r.

sprawy **T. Z. syna Z. i I.,**

ur. (...) w R.

oskarżonego z art. 244 kk i art. 178a§4 kk

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżyciela publicznego

od wyroku Sądu Rejonowego w Rudzie Śląskiej

z dnia 20 września 2016 r. sygnatura akt VI K 527/15

na mocy art. 437 kpk, art. 438 kpk, art. 624 § 1 kpk

1. zmienia zaskarżony wyrok w punkcie 3 w ten sposób, że jako podstawę prawną rozstrzygnięcia o karze łącznej przyjmuje art. 91 § 2 kk;
2. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;
3. zwalnia oskarżonego od zapłaty kosztów sądowych postępowania odwoławczego, obciążając wydatkami Skarb Państwa.

Sygn. akt VI Ka 1309/16

UZASADNIENIE

Od wyroku Sądu Rejonowego w Rudzie Śląskiej z dnia 20 września 2016 roku sygn. akt VI K 527/15 apelację wniósł prokurator. Wyrok ten zaskarżył w części dotyczącej orzeczenia o karze na niekorzyść oskarżonego T. Z.. Zarzucił obrazę prawa materialnego, tj. art.91 § 2 kk poprzez jego niezastosowanie w punkcie 3 wyroku i orzeczenie wobec oskarżonego T. Z. kary łącznej pozbawienia wolności w oparciu o „art.85 § 1 i 2 kk i art.86 § 1 kk”, podczas gdy oskarżony dopuścił się czynów uznanych za ciąg przestępstw określonych w art.91 § 1 kk oraz innego przestępstwa. Podnosząc ten zarzut oskarżyciel publiczny wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wskazanie w punkcie 3 prawidłowej podstawy prawnej orzeczenia kary łącznej 2 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności, tj. art.91 § 2 kk.

Sąd Okręgowy stwierdził, co następuje :

Apelacja prokuratora okazała się w pełni zasadna.

Ponieważ skarżący nie kwestionuje stanowiska Sądu Rejonowego w zakresie winy oskarżonego, a także wysokości wymierzonej mu kary pozbawienia wolności wystarczy wskazać, że ustalenia faktyczne Sądu I instancji w zakresie winy i sprawstwa oskarżonego zasługują na akceptację. Po przeprowadzeniu postępowania kontradyktoryjnego Sąd meriti ocenił dowody w sposób zgodny z zasadami prawidłowego rozumowania, wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego, a następnie wyprowadził z nich trafny wniosek o sprawstwie i winie oskarżonego T. Z.. Na podzielenie zasługuje również rozstrzygnięcie o karze, szeroko i rzeczowo uargumentowane.

Sąd I instancji dopuścił się tylko jednego uchybienia, które zostało przywołane w apelacji oskarżyciela publicznego. Wskazując podstawę prawną rozstrzygnięcia o karze łącznej, łącząc dwie kary pozbawienia wolności, jedną za ciąg przestępstw a drugą za pojedyncze przestępstwo, powołał w punkcie 3 zaskarżonego wyroku art.85 § 1 i 2 kk oraz art.86 § 1 kk zamiast art.91 § 2 kk. Z treści tego ostatniego przepisu wynika, że jeżeli sprawca w warunkach określonych w art.85 kk popełnia dwa lub więcej ciągów przestępstw określonych w § 1 art.91 kk lub ciąg przestępstw oraz inne przestępstwo, sąd orzeka karę łączną, stosując odpowiednio przepisy tego rozdziału. W tej sytuacji błędne jest powoływanie w podstawie prawnej wymiaru kary łącznej orzeczonej za ciąg przestępstw i inne przestępstwo art.85 kk, zaś zbyteczne odwoływanie się do art.86 kk. Ma rację prokurator, że w zaistniałych w niniejszej sprawie okolicznościach tylko art.91 § 2 kk należy powoływać, bo określa on jednoznacznie, jakie zasady orzekania kary łącznej należy przyjąć w razie zbiegu ciągu przestępstw i innego przestępstwa.

Dlatego Sąd odwoławczy stwierdził wskazane w środku odwoławczym naruszenie prawa materialnego i zmienił zaskarżony wyrok w punkcie 3 poprzez przyjęcie jako podstawy prawnej rozstrzygnięcia o karze łącznej art.91 § 2 kk. W pozostałym zakresie wyrok Sądu Rejonowego utrzymał w mocy. Zaznaczyć przy tym trzeba, że zgodnie z art.433 § 1 kpk w brzmieniu obowiązującym od 1 lipca 2015 roku i do prawomocnego zakończenia niniejszej sprawy (art.25 ust.1 ustawy z dnia 11 marca 2016 roku o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw) Sąd odwoławczy rozpoznaje sprawę w granicach zaskarżenia i podniesionych zarzutów, uwzględniając treść art.447 § 1-3, a w zakresie szerszym w wypadkach wskazanych w art.435, art.439 § 1, art.440 i art.455.

Sąd Okręgowy nie znalazł powodów do wyjścia poza granice zaskarżenia i podniesione zarzuty. Nie stwierdzono bezwzględnych przyczyn odwoławczych czy rażącej niesprawiedliwości orzeczenia. Nie było również podstaw do stosowania art.435 kpk czy art.455 kpk.

Całość rozstrzygnięcia o karze w okolicznościach sprawy, przy popełnieniu przez oskarżonego dziesięciu przestępstw, dziewięciu z nich w ramach ciągu przestępstw, z wykazaniem przez oskarżonego zupełnego braku poszanowania porządku prawnego i ewidentnym kilkukrotnym w ciągu ośmiu miesięcy zlekceważeniem sądowego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym oraz przy jego uprzedniej karalności, nie jawi się jako kara rażąco surowa. Dotyczy to również 8-letniego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym, orzeczonego w związku z popełnieniem przez T. Z. przestępstwa z art.178a § 4 kk. Ma rację Sąd Rejonowy, że jest to kara, która jako jedyna może sprawić, iż oskarżony na przyszłość zmieni swoje postępowanie i będzie przestrzegał obowiązującego porządku prawnego. Wzbudzi ona też społeczne przekonanie, że osoby niepoprawne, w sposób oczywisty i bezczelny naruszające prawo są traktowane surowo, ale i sprawiedliwie.

Na zasadach słuszności Sąd odwoławczy zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych postępowania odwoławczego.

Na marginesie zwrócić trzeba uwagę Sądowi Rejonowemu, że postępowanie przywracające oskarżonemu termin do złożenia wniosku o sporządzenie i doręczenie odpisu wyroku z uzasadnieniem było niepotrzebne (k.150). Akt oskarżenia wpłynął do Sądu Rejonowego dnia 30 października 2015 roku, a zatem w myśl art.25 ust.1 ustawy z dnia 11 marca 2016 roku o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw postępowanie kontradyktoryjne toczyło się do jego uprawomocnienia według przepisów kodeksu postępowania karnego obowiązujących od 1 lipca 2015 roku. W tej sytuacji nieobecnemu na ogłoszeniu wyroku oskarżonemu i prokuratorowi należało z urzędu doręczyć odpis wyroku (art.100 § 3 kpk). Sąd Rejonowy tego nie zrobił, ale ostatecznie doszło do przywrócenia stanu zgodnego z prawem, gdyż prokurator w terminie 7 dni od ogłoszenia wyroku złożył

wniosek o uzasadnienie, zaś oskarżonemu, po decyzji z dnia 27 października 2016 roku (k.150), doręczono odpis wyroku z uzasadnieniem (k.159). T. Z. apelacji nie wywiódł.